

การอภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปได้ว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและค่า
การวัดความสามารถ มีความวิตกกังวล นิสัยในการเรียนและแรงจูงใจใฝ่
สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน ผลการวิจัยนี้ไม่สนับสนุนสมมุติฐานที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ ผู้วิจัย
ได้แยกอภิปรายผลการวิจัยดังนี้

1. ความวิตกกังวล ผลการวิจัยปรากฏว่าไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อ
ที่ 1 ที่ตั้งไว้ว่า " กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและค่าการวัดความสามารถมี
ความวิตกกังวลแตกต่างกัน " ผลการวิจัยนี้ขัดแย้งกับผลการวิจัยของซู เซอร์แลนค¹
(Sutherland , 1952) และของเทย์เลอร์² (Taylor , 1964) ที่ได้
ศึกษาเกี่ยวกับความวิตกกังวลของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและค่าการวัด
ความสามารถ พบว่ากลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและค่าการวัดความสามารถมี
ความวิตกกังวลแตกต่างกัน กล่าวคือกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงค่าการวัด
ความสามารถ มีระดับความวิตกกังวลต่ำกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ค่าการวัด
ความสามารถ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการศึกษาสภาพการณ์ที่ทำให้เด็ก เกิดความ
วิตกกังวลครั้งนี้ แตกต่างจากการศึกษาสภาพการณ์ที่ทำให้เด็ก เกิดความวิตกกังวล
ของบุคคลทั้งสอง กล่าวคือการวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาความวิตกกังวลที่เกิดจากสภาพ
การณ์ที่เกี่ยวข้องกับการเรียน ส่วนการศึกษาของซู เซอร์แลนคและของ เทย์เลอร์
มุ่งศึกษาความวิตกกังวลทั่วไป (General Anxiety) ซึ่งซาราซันและคณะ³

1 Sutherland, op.cit.

2 Taylor, op.cit.

3 Seymour B. Sarason and Others. Anxiety in Elementary School

(Sarason and Others) กล่าวว่าโดยทั่วไปบุคคลจะมีระดับความวิตกกังวลทั่วไป (General Anxiety) และระดับความวิตกกังวลเฉพาะ (Specific Anxiety) แตกต่างกัน คือคนเราจะมีวิตกกังวลทั่วไปสูงกว่าความวิตกกังวลเฉพาะ เพราะความวิตกกังวลทั่วไปนั้นบุคคลไม่มีโอกาสทราบสาเหตุที่ชัดเจน จึงไม่สามารถขจัดให้หมดไปได้ ชาราซันและคณะได้สรุปผลการวิจัยของบุคคลอื่น ๆ เกี่ยวกับความวิตกกังวลไว้ว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนความวิตกกังวลจากแบบสอบถามความวิตกกังวลเกี่ยวกับการสอบ (Test Anxiety Scale for Children) กับคะแนนความวิตกกังวลจากแบบสอบถามความวิตกกังวลทั่วไป (General Anxiety Scale for Children) ปรากฏว่าคะแนนความวิตกกังวลที่ได้จากแบบสอบถามชุดหลัง สูงกว่าคะแนนความวิตกกังวลที่ได้จากแบบสอบถามชุดแรก

บาร์เรตต์⁴ (Barrett, 1957) ได้ศึกษาเด็กฉลาดที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและค่าควาระดับความสามารถกลุ่มละ 16 คน รวม 32 คน กลุ่มตัวอย่างนี้เป็นนักเรียนระดับชั้น 5 ผลการศึกษาเปรียบเทียบลักษณะบุคลิกภาพพบว่า ในสภาพการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการเรียน การสอนของ เด็กสองกลุ่มนี้จะถูกรบกวนมากพอๆกัน ความรู้สึกกลัวและความหวาดวิตกกังวลต่อการเรียนการสอน ที่รบกวนอารมณ์ของบุคคลทั้งสองกลุ่มนี้ไม่แตกต่างกัน ซึ่งบาร์เรตต์ได้ให้เหตุผลว่า ทั้งนี้เป็นเพราะเด็กทั้งสองกลุ่มนี้กำลังอยู่ในวัยย่างเข้าสู่วัยรุ่น เป็นวัยที่เด็กอยู่ในระยะการปรับตัวให้เขาไประดับความมีวุฒิภาวะ ฉะนั้นการที่ผลการวิจัยนี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้และไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของซูเชอร์ แลนด์และรอน เพย์เลอร์ จึงน่าจะเป็นไปตามผลการศึกษาของชาราซันและคณะ และของบาร์เรตต์ชาตุนั้นคือการวิจัยนี้มุ่งวัดความวิตกกังวลเฉพาะของกลุ่มตัวอย่างที่เกี่ยวข้องกับสภาพการเรียนการสอนเท่านั้น มีเด็กขี้อายระดับความวิตกกังวลทั่วไป จึงน่าจะเป็นไปตามผลการศึกษาของชาราซันและคณะ และหากคำนึงถึงระดับอายุของกลุ่มตัวอย่างแล้ว กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีอายุเฉลี่ย 13 ปี ซึ่งเป็นระดับอายุที่ย่างเข้าสู่อายุ

วิจัย ผู้วิจัยจึงเชื่อว่าน่าจะเป็นไปตามเหตุผลของบาร์เรตต์ที่กล่าวไว้ข้างต้นด้วย

2. นิสัยในการเรียน ผลการวิจัยปรากฏว่าไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ว่า "กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและต่ำกว่าระดับความสามารถ มีนิสัยในการเรียนแตกต่างกัน" ผลการวิจัยนี้ขัดแย้งกับผลการวิจัยของคาร์เตอร์⁵ (Carter, 1961) และของไดเนอร์⁶ (Diener, 1970) ที่พบว่า กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและต่ำกว่าระดับความสามารถมีนิสัยในการเรียนแตกต่างกัน คือนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าระดับความสามารถมีนิสัยในการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่าระดับความสามารถ แต่ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของอาห์แมนและคณะ⁷ (Ahmann and Others, 1958) ของลัม⁸ (Lum, 1960) และของลิดดิโคท⁹ (Liddicoat, 1972) ที่พบว่ากลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและต่ำกว่าระดับความสามารถมีนิสัยในการเรียนไม่แตกต่างกัน

การที่ผลการวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ อาจเป็นเพราะว่าสิ่งแวดล้อมทางโรงเรียนของเด็กสองกลุ่มนี้ค่อนข้างจะคล้ายคลึงกัน คือกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและต่ำกว่าระดับความสามารถอยู่ในโรงเรียนที่มีสภาพแวดล้อม การเรียนการสอนคล้าย ๆ กัน กล่าวคือโรงเรียนที่เลือกสุ่มกลุ่มตัวอย่างเป็นโรงเรียนระดับประถมศึกษาที่อยู่ในเขตจังหวัดพังงา ซึ่งโรงเรียนเหล่านี้จัดการศึกษาโดยให้หลักสูตร ประมวลการสอนและแบบเรียนรวมกัน ฉะนั้นแบบแผนการดำเนินงานในโรงเรียนเหล่านี้จึงไม่แตกต่างกัน ส่วนสิ่งแวดล้อมทางบ้าน

⁵Carter, loc.cit.,

⁶Diener, loc.cit.

⁷Ahmann and Others, loc.cit.

⁸Lum, loc.cit.

⁹Liddicoat, loc.cit.

อาจมีสภาพที่แตกต่างกันอยู่บ้าง แต่โดยส่วนรวมแล้วสังคมและวัฒนธรรมของเด็กสองกลุ่มนี้ยังเป็นแบบเดียวกันอยู่ กล่าวคือกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดพังงาทั้งสิ้น การอพยพเลี้ยงดูจากทางบ้าน ฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมของกลุ่มตัวอย่างไม่แตกต่างกันมากนัก ความคล้ายคลึงกันในด้านสังคมและวัฒนธรรม ตลอดจนขนบธรรมเนียมการเลี้ยงดูจากทางบ้าน และการเรียนรูที่ได้รับจากโรงเรียน อาจมีผลทำให้เด็กมีนิสัยในการเรียนและทัศนคติต่อการเรียนคล้ายคลึงกันได้ ในทางตรงกันข้าม ถ้าเด็กสองกลุ่มนี้มีสภาพทาง เศรษฐกิจและสังคมและวัฒนธรรมแตกต่างกัน เด็กอาจมีทัศนคติและนิสัยในการเรียนต่างกัน ดังเช่นการศึกษาของ ลา เบลล์¹⁰ (La Belle , 1969) ที่พบว่าเด็กอเมริกันเชื้อสายสเปนและเด็กอเมริกันเชื้อสายอังกฤษที่มีสภาพทาง เศรษฐกิจและสังคมอยู่ในระดับสูงและปานกลาง จะมีทัศนคติและนิสัยในการเรียนในทางบวกมากกว่าพวกที่มีสภาพทาง เศรษฐกิจและสังคมอยู่ในระดับต่ำ

3. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลการวิจัยปรากฏว่าไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้ว่า " กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและค่าความแปรปรวนความสามารถมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน " ซึ่งผลการวิจัยนี้ขัดแย้งกับผลการวิจัยของมัทสึนาเกะ¹¹ (Matsunaga , 1972) และของลิดดิโคท¹² (Liddicoat , 1972) ที่พบว่ากลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและค่าความแปรปรวนความสามารถมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน คือกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าค่าความแปรปรวนความสามารถมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่าค่าความแปรปรวน

10

Thomas Jeffrey La Belle, " Attitudes and Academic Achievement Among Male and Female Anglo and Spanish American Fifth Grade Students," Lissertation Abstracts International, 31 (1969), p.1924-A.

11

Matsunaka, op.cit.

12

Liddicoat, loc.cit.

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนที่ผู้ปกครองตัวอย่าง ยังไม่ส่งเสริมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กเท่าที่ควร กล่าวคือเนื้อหาวิชา และกิจกรรมการเรียนการสอนต่างๆในโรงเรียนเหล่านี้เหมือนกันหมด ทำให้มาตรฐานความรู้ ความคิดและทัศนคติต่างๆของผู้เรียนเป็นแบบเดียวกัน และการแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและต่ำกว่าระดับความสามารถโดยอาศัยคะแนนรวมจาก 5 วิชาดังกล่าวข้างต้นเป็นดัชนีแสดงระดับผลสัมฤทธิ์ โดยเฉลี่ยแล้วทั้งสองกลุ่มนี้มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ไม่ห่างกันมาก ดังนั้นจึงทำให้แต่ละกลุ่มมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนแตกต่างกันอย่างไม่เด่นชัด และอาจเป็นผลต่อการออกแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้อยู่ในลักษณะไม่แตกต่างกัน

จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและต่ำกว่าระดับความสามารถมีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน
2. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและต่ำกว่าระดับความสามารถมีนิสัยในการเรียนไม่แตกต่างกัน
3. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและต่ำกว่าระดับความสามารถมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน